

Från det historiska festläget på Skansen.

Lyckade historiska festspel på Skansen.

Enorm tillströmning av folk i den kalla värkvällen.

Om Stadion hade otur, så hade Skansen så mycket mer tur med vädret denna besvärneriga 30 maj 1835, som uppgett med snöglöpp och bjuddit på en temperatur nära fryspunkten. Mycket över den sistnämnda var det inte heller på Skansen på kvällen, och vi hatträ ännu vid blotta tanken på de bararnade och barbrosade skönliteras på Skogsholms herrgård och på Skogholskrogon och i det gamla borgarhusmet, som trotsade den arktiska temperaturen, mot vilken vi andra rustat oss med sjetland, kamelhår, päls och diverse värmande ting. Men bortsett från kylan hade kvällen blivit så präkfull, som bara en stockholmsk värkväll kan vara, och tillströmningen till Skansen var kolossal. Även om inte de femtusen uppnåddes, så nog var det åtskilliga tusental som trängdes däruppe med risk att falla i svandammen och bryta ned staket och avspärningar. Uppmärksningen att skona Skansens träd och planteringer togs nog sorgligt till saken av de massor, som vällde fram över gräsmattorna för att komma scenerna så nära som möjligt.

Det var en mycket lyckad kväll. Från Torgdalen lämnade välkommen vid Bergberget, där han en stund senare, sedan det historiska festläget dragit förbi, avlöstes av Olof Skötkonung och Torger Lagman. Efter denna första historiska scen från år 1000 tog man ett hopp till 1327 och Orsakullen, d. v. s. till Orsakullen hoppade man inte, utan sögs långsamt fram av den kompakta, trötta glidande folkmassan. Sedan var det Segora kyrka och hertig Karl efter

Uppsala möte 1593 och förryckta bönder i Ravlhudsgården från 1600-talet — för dem som gävo sig av ända dit med. Många hoppade över allt detta och fattade poekt vid Skogsholms herrgård, där man intresserat lyssnade till herr baronens uppläsning av värden i huset för dennes henliga pargående med misspartiet — det hela föreföll så väl bekant, att när det nämdes om försvell, trodde man nästan att man hört fel för kolardel . . .

Ja, så sjöng Bellman på den lilla krogen i stockholmskvarteret om Gustaf, den älska av Nordens kungar — vilket också kunde fattas aktuellt, om man så ville — och på Hazelusgården fördes ett något osannolikt men dock animerat gruff vid en borgerlig kaffefabrik molnar. Herta och biskop Tegner, vilken senare skällde ut pressen, något som mycket få biskopar nu för tiden göra; detta bar sålunda prägel av en svunnen tid. När man humnit så långt, var det lagom att låta upp gläsnande ben och rostiga hufvör med glögg eller korv eller vad annat man kunde komma åt på överbefolkade näringsställen, för att halv 11 med återvanna krafter på Oscarstrassens berg Anders de Wall som lantmarskalken greve Lagerbalk, den sista av de åtta scenerna, samt det ståtliga fyrreriet med S:t Eriks bild.

Och därmed var riksdagsjubileet till ända, och de båda parterna, förlingen och vi som festat av densamme, äro nöjda.

Festläget upprejvs på lördag och söndag.

